

Ve své diplomové práci nazvané „Testament – komparace italské a české právní úpravy“ se pohybuji v oblasti dědického práva a analyzuji právní úpravu tohoto institutu na území České republiky a Itálie. Obě právní úpravy jsou si velmi podobné. Závěť je jedním z dědických titulů, díky kterému je možné určit dědice. Závěť je právním jednáním *mortis causa*, tudíž důsledky tohoto jednání nastanou až po smrti pořizovatele závěti.

Tato diplomové práce se kromě úvodu a závěru skládá ze sedmi kapitol.

V první kapitole jsem se zaměřila na římskoprávní úpravu jednoho z nejstarších právních institutů – testamentu, která dala základy dnešnímu kontinentálnímu právu. Také jsem se zde věnovala historickému výkladu testamentu na území dnešní České republiky a dnešní Itálie.

Ve druhé kapitole nazvané Dědické právo a testament jsem vymezila základní pojmy dědického práva a zařadila závěť do jeho kontextu. Také se zde věnuji osobě zůstavitele, jeho způsobilosti či nezpůsobilosti pořídit závěť, a nakonec účinkům omylu při pořizování závěti.

Ve třetí kapitole jsem popsala obsahové náležitosti závěti - předpoklady k dědění ze závěti a určení dědiců, včetně náhradníků a svěřenského nástupnictví. Také zmiňuji případnou dědickou nezpůsobilost a poté naopak ochranu nepominutelného dědice a určení jeho povinného podílu. Do téže kapitoly jsem zařadila také vedlejší doložky – podmínky, doložení času a příkazy.

Ve čtvrté kapitole přijde na řadu srovnání formálních náležitostí testamentu. Závěť je možné pořídit v obou zemích soukromou i veřejnou formou, ovšem podrobnosti konkrétních testamentů se dosti liší. V druhé půli této kapitoly byl dán prostor zvláštním závětem pořízených při mimořádných okolnostech.

V páté kapitole řeším možnosti zrušení testamentu pořízením nového či odvoláním původního.

Do šesté kapitoly jsem celkem v krátkosti zařadila zmínku o dalších pořízeních pro případ smrti, jako jsou dovětek a hlavně velmi zajímavá a poměrně náročná úprava dědických smluv.

V sedmé kapitole popisuji odkaz, jakožto singulární sukcesi, která může být součástí testamentu, který řeší univerzální sukcesi. Definuji druhy odkazu podle českého práva, které singulární sukcesi zavádí zcela nově. Naopak ani zde neopomím srovnání s italskou právní úpravou, pro které jsou odkazy již tradiční záležitostí dědického práva.

V závěru již pouze konstatuji, že obě právní úpravy jsou si i přes menší rozdíly a odlišné varianty zpracování, co se týče některých stejných institutů, globálně velmi podobné.

Obě totiž čerpají z jednoho kořene, tj. římského práva a dávají důraz na svobodnou vůli pořizovatele testamentu.